

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžk/29/2018
Identifikačné číslo spisu: 6017200198
Dátum vydania rozhodnutia: 11.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6017200198.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobca): H. I., bytom Š. S. XX, A., zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 40, Nitra, proti žalovanému: Okresný úrad Žarnovica, so sídlom Bystrická 53, Žarnovica, za účasti: Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a.s., so sídlom Mlynské nivy 59/A, Bratislava, zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. OU-ZC-OSZP-2017/00502 zo dňa 17. marca 2017 a č. OU-ZC-OSZP-2017/00470 zo dňa 10. marca 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/67/2017-160 zo dňa 25. apríla 2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Konanie na správnom súde

1. Žalobou zo dňa 18. mája 2017, vedenou pod sp. zn. 23S/67/2017, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZC-OSZP-2017/00502 zo dňa 17. marca 2017, ktorým tento v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) podané odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie Obce Píla č. 2016/149-7 zo dňa 23. decembra 2016, ktorým bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) a § 17 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 24/2003 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z.z. (ďalej len „vyhláška č. 24/2003 Z.z.“) v súlade s § 82 zákona č. 543/2002 Z.z. udelený súhlas na výrub drevín podľa dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub a výseče katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť.

2. Žalobou zo dňa 18. mája 2017, vedenou pod sp.zn. 23S/68/2017, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZC-OSZP-2017/00470 zo dňa 10. marca 2017, ktorým tento v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku podané odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie Obce Veľké Pole č. 2016/194-012 zo dňa 23. decembra 2016, ktorým bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. a § 17 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. v súlade s § 82 zákona č. 543/2002 Z.z. udelený súhlas na výrub drevín podľa dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub a výseče katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť.

3. Vzhľadom na skutkovú súvislosť napadnutých rozhodnutí krajský súd postupom podľa § 65 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) spojil veci na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 23S/67/2017.

4. Rozsudkom č.k. 23S/67/2017-160 zo dňa 25. apríla 2018 Krajský súd v Banskej Bystrici žaloby podľa § 190 SSP zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal podľa § 167 ods. 1 a contrario SSP a ďalším účastníkom podľa § 169 SSP.

5. Správny súd v dôvodoch rozsudku poukázal na znenie § 47 ods. 4 písm. e/ zákona č. 543/2002 Z.z., v ktorom sa ustanovuje, kedy sa súhlas na výrub dreviny nevyžaduje, teda ak oprávnenie alebo povinnosť výrubu vyplýva z osobitného predpisu. Z tohto hľadiska je osobitným právnym predpisom zákon č. 251/2012 Z.z. o energetike (ďalej len „zákon č. 251/2012 Z.z.“), podľa ktorého v zmysle § 11 ods. 1 písm. g/ držiteľ povolenia môže vykonávať na cudzích nehnuteľnostiach povolenú činnosť na elektroenergetických zariadeniach alebo na plynárenských zariadeniach, potrebných na zabezpečenie prevádzky sústavy alebo siete, ktorých výstavba bola povolená podľa osobitných predpisov a zároveň v zmysle § 43 ods. 6 zákona č. 251/2012 Z.z. vlastník nehnuteľnosti je povinný umožniť prevádzkovateľovi vonkajšieho nadzemného elektrického vedenia prístup a prízjazd k vedeniu a na ten účel umožniť prevádzkovateľovi vonkajšieho nadzemného elektrického vedenia udržiavať priestor pod vedením voľný pruh pozemkov (bezlesie) so šírkou 4 m po oboch stranách vonkajšieho nadzemného elektrického vedenia.

6. Vyslovil, že aj v zmysle uvedeného ministerstvo pri upravení podmienok vydávania súhlasu na výrub drevín určilo výnimku pre stavby líniového charakteru, na účely ktorých možno pozemky vyvlastniť zákonným spôsobom, a teda bolo nielen zmocnené na vydanie podzákonnej právnej normy, ale zároveň postupovalo v zmysle intencií zákonnej normy. Dodal, že k predmetnému tvrdeniu je možné dospieť aj teleologickým výkladom zákona č. 543/2002 Z.z., nakoľko tento opakovane vo svojich ustanoveniach počítá s konaním bez súhlasu vlastníka pri výrube drevín.

7. Následne dal do pozornosti čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého povinnosti je možné ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej uviedol, že dominantnou črtou v tomto ustanovení je výhrada zákona, vzhľadom na ukládanie povinností. Avšak výhrada zákona predstavuje len základ pre ustanovenie povinností. Samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva - jednak zákonom, alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia. Konštatoval teda, že povinnosti môžu byť ukladané v podzákonných predpisoch, ale nie na základe podzákonných predpisov. Na účely ochrany základných práv a slobôd je nevyhnutné úpravu v čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky interpretovať veľmi striktno ako ústavnú normu, ktorá dovoľuje uložiť povinnosti v podzákonnom právnom predpise výhradne et intra legem s tým, že podkladom využitia tejto ústavnej normy je splnenie formálnej podmienky (zmocnenie výslovne uvedené v zákone) spolu so splnením podmienky náležitej kvality uvedeného zmocnenia, ktoré sa dosiahne vtedy, ak zmocnenie jednoznačne vymedzí hranice, v ktorých je podzákonná úprava prípustná (porov. Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky, Komentár. 2. vydanie. Šamorín: Heuréka, 2007 s. 158).

8. Vo vzťahu k námietke žalobcu, spočívajúcej v tvrdení, že v prejednávanej veci sa nejedná o verejnoprospešnú stavbu s charakterom líniovej stavby, uviedol, že zo Závaznej časti územného plánu

veľkého územného celku Banskobystrického kraja vyhláseného Nariadením vlády SR č. 263/1998 Z.z. v znení VZN BBSK č. 4/2004, č. 6/2007, č. 14/2010 a č. 27/2014 v časti záväzná regulatívy funkčného a priestorového usporiadania územia v bode 7.2. Zásobovanie elektrickou energiou pod č. 7.2.6., pre zásobovanie elektrickou energiou bola určená povinnosť rezervovať koridor pre výstavbu vedenia ZVN 2x 400 kV v trase Rz Horná Ždaňa - Rz Bystričany na území Banskobystrického kraja. Zároveň z Koncepcie územného rozvoja Slovenska 2001 - záväzná časť v znení KURS 2011 - zmeny a doplnky č. 1 KURS 2001 (podľa Prílohy k Nariadeniu vlády SR č. 528/2002 Z.z. zo 14.08.2002 a Nariadenia vlády SR č. 461/2011 Z.z. zo 16.11.2011, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť koncepcie územného rozvoja Slovenskej republiky 2001), zo záväznej časti bodu 12: Oblasť rozvoja nadradeného technického vybavenia, v časti: Energetika, v bode 12.2.2.8.: pre rozvojové zámery zabezpečenia vnútroštátnych a medzinárodných elektrických sietí a zariadení, vyplýva povinnosť rešpektovať existujúce koridory vedenia 220 kV a 400 kV a navrhované siete v existujúcich či novo navrhnutých koridoroch pre nové 2x 400 kV vedenie ZVN v profile Bystričany - Horná Ždaňa. Nakoľko koncepcia územného rozvoja Slovenska bola vypracovaná pre územie celej Slovenskej republiky a riešila priestorové usporiadania a funkčné využívanie územia Slovenskej republiky v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), ako aj s uvedením územnoplánovacej dokumentácie VÚC Banskobystrického kraja, dospel k záveru, že žalovaný mohol považovať predmetnú stavbu za verejnoprospešnú stavbu s charakterom líniovej stavby.

9. Ďalej konštatoval, že z rozhodnutí žalovaného, ako aj z prvostupňových rozhodnutí Obce Veľké Pole č. 2016/194-012 zo dňa 23.12.2016 a Obce Mýtina č. 2016/149-7 zo dňa 23.12.2016, vyplýva, že v zmysle § 82 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. vyplýva podmienka na vykonanie výrubu, zabezpečujúca ochranu prírody a krajiny, a to výrub drevín realizovať až po nadobudnutí právoplatnosti stavebného povolenia na líniovú stavbu „vedenie 2x 400 kV Horná Ždaňa - Oslany“, tzn. konkrétne podmienky realizácie líniovej stavby budú určené v stavebnom povolení. Z tohto dôvodu až po právoplatnosti týchto rozhodnutí bude výrub drevín realizovaný tak, ako bol určený prvostupňovými orgánmi verejnej správy.

10. V neposlednom rade poukázal na § 6 ods. 5 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z.z., podľa ktorého súhlas v zmysle ods. 2 sa nevyžaduje ak poškodeniu alebo k zničeniu biotopov dochádza v súvislosti s výrubom drevín (podľa § 47 cit. zákona). Z tohto dôvodu konanie o súhlase na poškodzovanie a ničenie biotopov a konanie o súhlase na výrub drevín možno považovať za dve samostatné správne konania, ktoré vzájomne nesúvisia, a teda rozhodnutie ktorým došlo k zrušeniu rozhodnutia o udelení súhlasu na ničenie a poškodzovanie biotopov nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia o súhlase na výrub drevín.

11. Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, správny súd v zmysle § 167 ods. 1 a contrario SSP nepriznal náhradu trov konania. Túto správny súd podľa § 169 SSP nepriznal ani ďalšiemu účastníkovi konania Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a.s. voči žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, nakoľko mu nevznikli žiadne trovy konania v súvislosti s plnením povinností, ktoré by mu uložil správny súd.

II.

Kasačná sťažnosť

12. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že rozhodnutia žalovaného zruší a vecí vráti žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň žiadal priznať mu nárok na náhradu trov konania na krajskom aj kasačnom súde. Alternatívne navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. V kasačnej sťažnosti poukázal na Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“), konkrétne jeho čl. 9 ods. 3, vo vzťahu ku ktorému namietal, že v prejednávanej

veci nebol rešpektovaný práve účel Aarhuského dohovoru, ktorým je zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci, a tým dostatočnú vymáhateľnosť práva v oblasti životného prostredia.

14. Namietal najmä nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného z hľadiska jazykového výkladu, a to predovšetkým k podmienke súhlasu vlastníka pozemku pre postup podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. Mal za to, že správny orgán v nadväznosti na znenie cit. ustanovenia zákona č. 543/2002 Z.z. svojím postupom a rozhodnutím nesprávne aplikoval § 17 ods. 8 písm. c/ vyhlášky č. 24/2003 Z.z. Tvrdil, že s ohľadom na cit. zákonné ustanovenia v spojitosti s § 47 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z., ako aj § 17 ods. 9 vyhlášky je možné vysloviť záver, že zákon upravuje dva základné postupy, na základe ktorých možno vykonať výrub drevín, a to konkrétne postup podľa § 47 ods. 3 cit. zákona, pri ktorom musia byť kumulatívne splnené podmienky, ktorými sú súhlas orgánu ochrany prírody, ak tento zákon neustanovuje inak, zároveň musí ísť o odôvodnený prípad, ako aj súhlas vlastníka pozemku. Rovnako tak poukázal na postup podľa § 47 ods. 4 cit. zákona, pričom v tomto prípade ide o postup, kedy sa súhlas na výrub drevín nevyžaduje, ak je splnená niektorá z taxatívnych podmienok uvedená v § 47 ods. 4 písm. a/ až j/.

15. Následne dal do pozornosti, že rozhodnutia prvostupňových orgánov boli vydané ako rozhodnutia o súhlase na výrub drevín, je preto nutné postupovať v režime § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. a z tohto dôvodu opomenúť § 47 ods. 4 cit. zákona, keďže predmetné konania o výrub drevín boli iniciované vydaním súhlasu na výrub drevín. Zdôraznil, že samotné rozhodnutia prvostupňových orgánov v tejto veci sú vydávané podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z., čo podľa sťažovateľa svedčí o tom, že v administratívnom konaní sa nepostupovalo podľa § 47 ods. 4 cit. zákona. Ďalej tvrdil, že z dikcie prvej vety ustanovenia § 47 ods. 3 cit. zákona vyplýva, že odkloniť sa od príkazu nutnosti vyžiadania si súhlasu orgánu ochrany prírody na výrub môže len zákon č. 543/2002 Z.z., tak ako je to ustanovené odkazom na § 47 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. Dodal, že skutočnosť, že súhlas vlastníka pozemku sa vyžaduje vždy, ak sa postupuje podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z., potvrdzuje aj fakt, že druhá veta ustanovenia § 47 ods. 3 cit. zákona neobsahuje žiadny odkaz na iné ustanovenie zákona, alebo blanketový odkaz na inú právnu normu, alebo vykonávací predpis, ktorý má ustanoviť výnimku z tejto požiadavky.

16. Ďalšie pochybenie správneho súdu videl v nesprávnom výklade ustanovenia § 47 ods. 10 zákona č. 543/2002 Z.z., podľa ktorého podrobnosti o ochrane, ošetrovaní a udržiavaní drevín, o podmienkach vydávania súhlasu na výrub drevín a spôsob vyznačovania výrubu drevín ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo. Tvrdil, že touto delegáciou zákonodarca nemal na mysli, aby ministerstvo upravilo výnimku z ustanovenia zákona, pričom zdôraznil, že uplatňovanie právomoci ministerstiev a iných orgánov štátnej správy je limitované predovšetkým čl. 2 ods. 2 Ústavy.

17. Za nesprávny označil aj záver žalovaného, že v prejednávanej veci ide o verejnoprospešnú stavbu, nakoľko mal za to, že v prípade predmetnej stavby sa nejedná o verejnoprospešnú stavbu navrhnutú v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou vyššieho územného celku Banská Bystrica. V tomto kontexte zopakoval svoju argumentáciu k tejto otázke tak, ako bola uvedená v odvolaní. Kľúčovo poukázal na argument, že koridor predpokladaný územným plánom je pre predmetnú líniovú stavbu určený po inej trase, ktorá nekorešponduje s trasou vedenia, ako bola táto stavba umiestnená predmetným územným rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa potvrdeným napadnutým rozhodnutím. Závery žalovaného k namietaným okolnostiam označil za všeobecné, bez akejkoľvek relevantnosti, súčasne zdôrazňujúc, že v žalovanom zmieňovanom dokumente Koncepcii územného rozvoja Slovenska 2001, je predmetná stavba zadaná len v regulatívoch a nie je tu uvedená ako verejnoprospešná stavba.

III.

Vyjadrenia ku kasačnej sťažnosti

18. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol túto ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že je podaná účelovo a neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom predchádzajúcich

konaní. Dodal, že k namietaným skutočnostiam sa vyjadril vo vyjadreniach zo dňa 28. júla 2017 a 18. augusta 2017, na ktorých v plnom rozsahu trvá, a má za to, že rovnako ako Krajský súd v Banskej Bystrici, pri svojom rozhodovaní postupoval procesne aj hmotnoprávne správne, v súlade s platnými právnymi predpismi.

19. Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a.s. (ďalej aj „ďalší účastník“) vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhla kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť. Vo vzťahu k vznesenej námietke týkajúcej sa absencie aplikácie Aarhuského dohovoru, vyjadrila nesúhlas s tvrdeniami sťažovateľa o nerešpektovaní jeho námietok, uvádzaných v odvolaní, kompetentnými orgánmi (a teda o odmietnutí práva na prístup k spravodlivosti) a dodala, že rozsudok krajského súdu pokladá za zákonný, správny a v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v Slovenskej republike.

20. Ohľadom námietky porušenia zákona č. 543/2002 Z.z. uviedla, že túto nepovažuje za dôvodnú. Stotožnila sa so závermi krajského súdu. Ďalej uviedla, že krajský súd nerozporoval § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. s § 17 vyhlášky, ale naopak ich aplikoval vo vzájomnej súvislosti. Dodala, že pokiaľ cit. zákon ustanovuje, že súhlas na výrub drevín sa nevyžaduje, ak ide o žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny z dôvodu umiestnenia líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť, potom účastník nepotreboval súhlas, ak výrub realizoval v medziach zákonných ustanovení.

21. V závere vyjadrenia k namietanému nesúladu s územným plánom a tvrdeniam sťažovateľa, že stavba nie je verejnoprospešnou stavbou, uviedla, že tvrdenie sťažovateľa o údajnom nesúlade umiestnenia stavby s územným plánom neobstoí, nakoľko z platnej územnoplánovacej dokumentácie vyplýva, že stavbu je potrebné považovať za verejnoprospešnú s charakterom líniovej stavby. To, že sa jedná o verejnoprospešnú stavbu podľa názoru účastníka konania nepriamo vyplýva aj z tej skutočnosti, že predmetná elektroenergetická stavba ako taká tvorí súčasť Konceptie územného rozvoja Slovenska 2001 - záväzná časť v znení KURS 2011 - zmeny a doplnky č. 1 KURS 2001.

IV.

Právna úprava a právne názory kasačného súdu

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

23. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žaloby sťažovateľa, ktorými sa tento domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-ZC-OSZP-2017/00502 zo dňa 17. marca 2017, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obce Píla č. 2016/149-7 zo dňa 23. decembra 2016, ktorým bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. a § 17 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. v súlade s § 82 zákona č. 543/2002 Z.z. udelený súhlas na výrub drevín podľa dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub a výseče katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť. Ako aj rozhodnutia žalovaného č. OU-ZC-OSZP-2017/00470 zo dňa 10. marca 2017, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obce Veľké Pole č. 2016/194-012 zo dňa 23. decembra 2016, ktorým bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. a § 17 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. v súlade s § 82 zákona č. 543/2002 Z.z. udelený súhlas na výrub drevín podľa dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub a výseče katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť. Preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného, najmä z toho pohľadu, či

kasačné námietky sťažovateľa boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (t. j. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených sťažovateľom a žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

24. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

25. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 SSP)

26. Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

27. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

28. Správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci (§ 119 SSP).

29. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP).

30. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

31. Kasačný súd upriamuje pozornosť tiež na to, že správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä s ohľadom na prameň, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutia.

32. Kasačný súd zistil, že správny súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum rozhodnutia žalovaného správneho orgánu napadnutého žalobou vykonal v súlade s platnou právnou úpravou zákona č. 543/2002 Z.z. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného pri aplikácii zákonnej úpravy citovaných zákonov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako správny súd, a to že námietky žalobcu uvedené v jeho žalobe neboli spôsobilé zvrátiť správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

33. Kasačný súd po vyhodnotení kasačných dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Kasačný súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Aby neopakoval skutočnosti účastníkom známe, na zdôraznenie skutkových a právnych záverov k veci uvádza nasledovné.

34. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. na výrub dreviny sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, ak tento zákon neustanovuje inak. Súhlas na výrub dreviny sa môže v odôvodnených prípadoch vydať len po posúdení ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka a so súhlasom vlastníka alebo správcu, prípadne nájomcu, ak mu takéto oprávnenie vyplýva z nájomnej zmluvy, pozemku, na ktorom drevina rastie, ak žiadateľom nie je jeho vlastník, správca alebo nájomca a po vyznačení výrubu dreviny.

35. Podľa § 47 ods. 10 zákona č. 543/2002 Z. z. podrobnosti o ochrane, ošetrovaní a udržiavaní drevín, o podmienkach vydávania súhlasu na výrub drevín a spôsob vyznačovania výrubu drevín ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

36. Podľa § 17 ods. 8 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny obsahuje

- a) meno, priezvisko a trvalý pobyt alebo názov alebo obchodné meno, sídlo alebo miesto podnikania žiadateľa,
- b) katastrálne územie, parcelné číslo pozemku, príslušnosť k zastavanému územiu obce a druh pozemku, na ktorom drevina rastie, a kópiu katastrálnej mapy alebo iný doklad umožňujúci identifikáciu dreviny v teréne,
- c) súhlas vlastníka, správcu, prípadne nájomcu (ak mu takéto oprávnenie vyplýva z nájomnej zmluvy) pozemku, na ktorom drevina rastie, ak žiadateľ nie je jeho vlastníkom (správcom, nájomcom) a doklad preukazujúci vlastníctvo alebo iný právny vzťah k pozemku, na ktorom drevina rastie (§ 47 ods. 3 zákona),
- d) špecifikáciu dreviny, ktorá sa má vyrúbať, najmä jej druh, počet, zdravotný stav, obvod kmeňa meraný vo výške 130 cm nad zemou alebo tesne pod miestom jeho rozkonárenia, ak túto výšku nedosahuje, alebo výmeru krovitého porastu,
- e) odôvodnenie žiadosti.

37. Podľa § 17 ods. 9 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. doklady podľa odseku 8 písm. b/ a c/ sa nevyžadujú, ak ide o žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny z dôvodu umiestnenia líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť.

38. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

39. Sťažovateľ namietal, že krajský súd vec nesprávne posúdil. Vo vzťahu k uvedenej námietke dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný

dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

40. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

41. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci.

42. Kasačný súd dáva do pozornosti, že § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. ustanovuje základné požiadavky na vydanie súhlasu na výrub dreviny. Na výrub dreviny sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, ak cit. zákon neustanovuje inak. Výnimky ustanovuje zákon č. 543/2002 Z.z. v § 47 ods. 4, teda ide o prípady, keď sa súhlas na výrub drevín nevyžaduje. Na konanie o vydaní súhlasu na výrub drevín sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správny poriadok sa na toto konanie vzťahuje, pretože zákon č. 543/2002 Z.z. neustanovuje výnimky, resp. odlišnosti od všeobecnej úpravy správneho konania. Podľa § 82 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. musí byť zo žiadosti o vydanie súhlasu na výrub dreviny zrejmé, kto žiadosť podáva, akej činnosti sa týka a čo sa navrhuje. Náležitosti žiadosti o výrub drevín ustanovuje § 17 ods. 8 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. Doklady podľa § 17 ods. 8 písm. b/ a c/ vyhlášky sa nevyžadujú, ak ide o žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny pre umiestnenie líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť. K žiadosti sa pripojí výkres z projektovej dokumentácie stavby, ktorý obsahuje presný opis trasy líniovej stavby v mierke najmenej 1:50 000 alebo 1:10 000 s vyznačením lokality, kde drevina rastie. Líniovými stavbami sa rozumejú aj nadzemné vedenia rozvodu elektriny.

43. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že nie je dôvodná námietka sťažovateľa, v ktorej vyčítal správne mu súdu vadu nesprávneho právneho posúdenia podmienky súhlasu vlastníka pozemku pre postup podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. Kasačný súd má za to, že krajský súd, ako aj žalovaný správne poukázali na vyššie citované ustanovenia zákona č. 543/2002 Z.z., ako aj vyhlášky č. 24/2003 Z.z., z ktorých zároveň vyvodili správny záver, že v prejednávanej veci nebol súhlas vlastníka nehnuteľnosti na udelenie súhlasu s výrubom drevín potrebný, nakoľko § 17 ods. 9 vyhlášky č. 24/2003 Z.z. ustanovuje v prípade žiadosti o vydanie súhlasu na výrub dreviny z dôvodu umiestnenia líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť, že predloženie súhlasu vlastníka nehnuteľnosti sa nevyžaduje.

44. Kasačný súd nemohol prihliadnuť ani na námietku sťažovateľa, ktorý za nesprávny označil výklad ustanovenia § 47 ods. 10 zákona č. 543/2002 Z.z. v napadnutom rozhodnutí krajského súdu. Vo vzťahu k tejto námietke poukazuje na čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, preto konalo zákonným spôsobom a vyhlášku č. 24/2003 Z.z. vydalo ako ústredný orgánom štátnej správy, ktorému je zverená aj normotvorná právomoc. Jej podstatou je starostlivosť o náležitú právnu úpravu vecí patriacich do jeho pôsobnosti tým, že na základe zákonného splnomocnenia vydáva právne predpisy

označované ako vyhlášky, výnosy alebo opatrenia. Postupuje pritom spôsobom uvedeným v Legislatívnych pravidlách vlády Slovenskej republiky. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky teda bolo na vydanie podzákonnej právnej normy nielen splnomocnené, ale zároveň aj postupovalo v intenciách právnej normy.

45. Ku kasačnej námietke, spočívajúcej v tvrdení o nesprávnosti záveru žalovaného, že v prejednávanej veci ide o verejnoprospešnú stavbu, uviedol, že ani túto nemohol považovať za odôvodnenú. Podľa názoru kasačného súdu, zhodne s názorom správneho súdu, realizáciu distribučnej sústavy elektrického vedenia v danom prípade treba jednoznačne považovať za verejnoprospešnú stavbu, ktorej účelom je umožniť konečným odberateľom pripojiť sa na distribučnú sústavu, preto oproti právu sťažovateľa na nerušený výkon jeho vlastníckeho práva, je v danom prípade postavený verejný záujem na vybudovaní predmetnej stavby, v prospech ktorého sa má stavba realizovať.

46. Napokon kasačný súd ako neopodstatnenú vyhodnotil aj námietku sťažovateľa, že v prejednávanej veci nebol rešpektovaný účel Aarhuského dohovoru, ktorým je zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci, a tým dostatočnú vymáhateľnosť práva v oblasti životného prostredia. Považuje za potrebné zdôrazniť, že tento dohovor zaručuje prístup verejnosti k informáciám týkajúcim sa životného prostredia a účasť verejnosti na rozhodovacích procesoch a jej prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia. Účasť dotknutej verejnosti v konaní týkajúcom sa životného prostredia v praxi zabezpečuje najmä zákon č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z.z.“), v ktorého právnej úprave sa, v nadväznosti na ďalšie právne predpisy (napr. správny poriadok, SSP a pod.), odzrkadľujú aj práva členov verejnosti podľa čl. 9 ods. 3 a 4 Aarhuského dohovoru. Keďže z predchádzajúcich častí tohto rozsudku zreteľne vyplýva, že sťažovateľ nebol v konaní o posudzovaní vplyvov na životné prostredie dotknutou verejnosťou, nemôže sa s úspechom domáhať jej práv ani s poukázaním na Aarhuský dohovor, ktorým zaručené práva smerujú práve v prospech verejnosti. Vymedzenie pojmu „zainteresovaná verejnosť“ v čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru je obdobná definícii dotknutej verejnosti podľa § 3 písm. s/ zákona č. 24/2006 Z.z. Navyše je potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 písm. a/ Aarhuského dohovoru, podľa ktorého sa účasť verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach uplatní len vo vzťahu k rozhodnutiam či povoliť navrhované činnosti uvedené v Prílohe I, ktorá v bode 1. Energetický priemysel, ani v inej svojej časti stavbu (zariadenie, prevádzku) elektrického vedenia neobsahuje.

47. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

48. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle právnej úpravy ustanovenej v §§ 467 a nasl. SSP.

49. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e p r í p u s t n ý .